

ŽIVOTOPIS

EVA SVOBODOVÁ

Eva se narodila 14. prosince 1956, v Praze, kde bydlí dodnes.

Jako dítě jezdila s maminkou a jejím manželem na chatu do Řevnic, kde pracovala na zahradě, což jí moc nebavilo. Když zrovna nebyli na chatě, hrávala si s dětmi z okolí, např. na Vinnetou nebo na Tři mušketéry.

Evina první vzpomínka na politiku byla, že v první nebo druhé třídě přišla ze školy a začala mamince povídat, jak byl *prý* Lenin hodný člověk.

Když jí byly tři roky, její rodiče se rozvedli. Eva bydlela s mámou, která byla učitelka, ale s tátou se dále vídala. Jezdila za ním každé dva týdny na jeden den z víkendu.

Eva každý rok jezdila na letní tábory, právě když byla na jednom takovém, přišla srpnová okupace roku 1968. Na táboře nevěděli, co se děje, pro děti začali různě přijíždět rodiče, pro ni přijel nevlastní otec. Cestou potkávali tanky postavené u silnice. Její maminka byla učitelka, a když šla spolu s Evou poslední srpnový (přípravný) týden ke škole, v boční ulici stál voják u tanku a namířil na ně.

Později tohoto roku emigroval také Evin táta i s jeho novou rodinou (manželkou a dvěma dětmi) do Kanady. Eva a její maminka se s tátou jely rozloučit do Vídně, kde přespaly na jakési uprchlické ubytovně.

K Evinu kádrovému profilu se přidala také otcova emigrace (která byla nezákonná), a to jí zkomplikovalo nástup na vysokou školu. Nakonec nastoupila na Vysokou školu Zemědělskou v Praze, kde se za ni přimluvil mamčin manžel. (Přijímací zkoušky sice měla za jedna, ale nebylo jisté, že by se tam dostala bez přimluvy.)

Přesto si s tátou celou dobu dopisovala, na dopis z Kanady čekala tři týdny a k narozeninám jí otec pokaždé poslal šek na deset dolarů. Komunistická vláda v Československu však nechtěla lidem ponechávat dolary, proto je Eva směňovala za poukázky do Tuzexu – obchodu se zbožím ze Západu.

Pracovala v Zemědělském zásobování a nákupu (ZNZ), později v Pražské tržnici, následně opět v ZNZ. Po narození třetího dítěte uklízela rok a půl ve Výzkumném ústavu rozhlasu a televize, poté tam nastoupila na oddělení, které půjčovalo časopisy a dělalo v nich výpisky. Po roce 1989 nakonec nastoupila do Technologického centra Akademie věd ČR v Praze, kde pracuje dodnes.

S otcem se znovu naživo setkala ve Švýcarsku v roce 1982 (po 15 letech), kde byl otec na vědecké konferenci a kam jí poslal pozvání (a zaručil se, že za ni bude hradit veškeré výdaje.) Mezitím už měla Eva vlastní rodinu a děti. Jak řekla:

„Když odjel, byla jsem dítě, a když jsem ho potom viděla, byla jsem dospělá a měla jsem dítě já...“

Po změně režimu byl Evin táta několikrát na návštěvě v Česku (poprvé v roce 1990), Eva byla v Kanadě poprvé v roce 1997 a od roku 2005 jezdí do Kanady pravidelně (s přestávkou kvůli covidu).

Eva o sobě prohlašuje, že je „militantní antikomunista“ a připadá jí, že lidé rychle zapomínají, jak to za minulého režimu (ne)fungovalo a že si neváží toho, co mají. Neuvědomují si svobodu, kdy mohou všechno. Proto chtěla přispět k tomu, aby se mladší lidé dozvěděli, jak to bylo dříve – účastní se jako dobrovolnice akcí Paměti národa (např. Běhu Paměti národa) a přispívá také finančně. Kromě toho

finančně přispívá na Skautský institut v Praze – pomáhá i jako dobrovolnice na skautských akcích (např. Prahou plnou strašidel) - a přispívá na mobilní hospic Cesta domů. V poslední době ještě přispěla větší částku na Ukrajinu (hlavně přes Paměť národa).

Není si jistá, zda má společnost dostatečné povědomí o srpnu 1968 – co se týče moderních dějin, připadá jí, že např. Karel IV. se v hodinách dějepisu probírá daleko více.